

Arrest

nr. 310 094 van 16 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen in het kader van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 april 2024 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2022 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 18 november 2022 erkende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verzoeker als vluchteling. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 5 september 2023 heeft het CGVS de vluchtelingenstatus ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 302 198 van 26 februari 2024 heeft de Raad eveneens de vluchtelingenstatus ingetrokken en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De intrekking werd aldus bevestigd.

Op 8 april 2024 heeft de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen, vervat in hetzelfde instrumentum, die luiden als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer

naam : A.A.

voornaam : M.

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Republiek)

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 12/09/2022 bent u aangekomen in België en u heeft op 15/09/2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) heeft u op 18/11/2022 de vluchtelingenstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u op heden in het bezit van een A-kaart, geldig tot en met 18/11/2027.

Het CGVS heeft u echter op 13/06/2023 uitgenodigd voor een persoonlijk gehoor naar aanleiding van vermoedens van fraude in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. U heeft echter uw medewerking niet verleend bij het heronderzoek van uw internationale beschermingsstatus.

Vervolgens heeft het CGVS op 05/09/2023 uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 26/09/2023 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in deze beslissing dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming essentiële informatie heeft achtergehouden, namelijk uw Turkse nationaliteit, en dat u doelbewust de Belgische asiendiensten heeft misleid. Derhalve heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 ingetrokken aangezien de vluchtelingenstatus u werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend waren bij de erkenning van uw status.

Op 25/10/2023 heeft u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep ingediend tegen bovenstaande beslissing van het CGVS. De RVV heeft op 26/02/2024 de intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 in beroep bevestigd. In het arrest van de RVV staat het volgende: “In acht genomen wat voorafgaat, kan niet anders dan besloten worden dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn nationaliteit wat een element was dat doorslaggevend is geweest voor zijn erkenning als vluchteling. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal heeft, rekening houdend met het feit dat verzoeker niet is ingegaan op zijn bijkomend verhoor, hiervoor geen geldige reden heeft gegeven en evenmin schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status heeft meegedeeld, op goede grond vastgesteld dat er geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus (arrest RVV, p. 8-9).”

Derhalve is de intrekking van uw vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 en u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder meer rekening gehouden met de duur van uw verblijf in België, met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd, met de gevolgen voor uw familieleden alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u verklaard dat u in 1964 in Syrië bent geboren en dat u daar gewoond heeft tot in 1997 en dat u tussen 2004 en 2015 eveneens in Syrië woonde. Vervolgens verbleef u tussen 2015 en 2022 in Turkije. Derhalve staat het vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Volgens uw verklaringen bent u opgegroeid in Syrië, bent u er naar school gegaan en was u er tewerkgesteld als leerkracht. Doorheen uw verblijf in Turkije was u volgens uw verklaringen eveneens tewerkgesteld. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat het Arabisch uw moedertaal is en dat u daarnaast ook Engels en Turks machtig bent. Bijgevolg staat vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht, namelijk in Syrië en Turkije. Het loutere feit dat u op heden 1,5 jaar in België verblijft is dan ook onvoldoende om een dermate diepgaande verankering in de Belgische samenleving aan te tonen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 11/03/2024 werd u bijgevolg via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U heeft hierop geantwoord via uw advocaat die een brief neerlegde, samen met volgende bijlagen: een medisch attest van uw huisarts; schoolattest Nederlandse lessen; verzoekschrift bij de Raad van State.

DVZ merkt op dat de vragenlijst in het kader van het hoorrecht niet ingevuld werd, doch dat uw advocaat een korte brief neerlegde. Hierin stelt uw advocaat dat u sinds uw aankomst in België goed geïntegreerd bent en dat u Nederlandse taallessen volgt. DVZ merkt op dat dit inderdaad gestaafd werd met een certificaat waaruit blijkt dat u Nederlandse lessen volgt.

Dienaangaande wijst DVZ erop dat het feit dat u goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving enkel moet blijken uit het feit dat u Nederlandse taallessen volgt. U legde geen verdere bewijzen van integratie neer, noch een attest van inburgering of inspanningen tot tewerkstelling. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen in België, slechts enkele aspecten zijn die blijf kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u tijdens regelmatig verblijf van 1,5 jaar een officiële landstaal leerde en een inburgeringscursus volgde. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Bovendien wijst DVZ erop dat in het geval u bijkomende inspanningen tot integratie ondernomen heeft, dit geenszins afbreuk doet aan het feit dat u uw verblijfsrecht initieel opende op basis van valse en frauduleuze verklaringen en op basis van een internationale beschermingsstatus die door het CGVS ingetrokken werd in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 en die bijgevolg geacht moet worden als nooit te hebben bestaan.

Het CGVS werd immers in het bezit gesteld van bewijzen waaruit gebleken is dat u naast de Syrische nationaliteit, eveneens de Turkse nationaliteit heeft. Het CGVS was derhalve van oordeel dat u doelbewust de Belgische asieldiensten heeft misleid en heeft derhalve uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing die door de RVV in beroep bevestigd werd op 26/02/2024. Uit het arrest van de RVV blijkt dat u in het bezit bent van een Turks paspoort, geldig van 31/12/2019 tot 31/12/2029 en een Turkse identiteitskaart, geldig tot 28/12/2028. Op beide documenten staat de Turkse nationaliteit vermeld. Derhalve staat het vast dat u naast de Syrische nationaliteit eveneens over de Turkse nationaliteit beschikt.

Bijgevolg stelt DVZ vast dat uit uw dossier niet alleen blijkt dat u uw verblijfsrecht in België geopend heeft op basis van bedrieglijke verklaringen, maar eveneens dat u het niet aannemelijk maakt dat u zich niet in Turkije zou kunnen vestigen. Volgens uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u immers tussen 2015 en 2022 in Turkije verbleven. Volgens uw verklaringen was u er tewerkgesteld als leerkracht. Daarnaast verklaarde u bij DVZ dat u deels Turks spreekt en bovendien dat uw echtgenote en vier kinderen in Turkije verblijven. Daartegenover blijkt uit het hoorrecht dat u in België enkel Nederlandse taallessen heeft gevolgd. U heeft het dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat uw banden met de

Belgische samenleving hechter zouden zijn dan uw banden met Turkije, noch heeft u diepgaande inspanningen tot integratie geleverd die het nemen van deze beslissingen zouden kunnen verhinderen.

Bovendien wijst DVZ erop dat, in het geval u alsnog bijkomende inspanningen tot integratie heeft geleverd, deze slechts het gevolg zijn van het feit dat u uw verblijfsrecht in België geopend heeft op basis van bedrieglijke verklaringen en een vluchtelingenstatus die inmiddels door het CGVS werd ingetrokken en bijgevolg geacht moet worden als nooit te hebben bestaan. Dienaangaande was de RVV reeds eerder van oordeel dat dat deze beoordeling – dat de eventuele elementen van integratie slechts het gevolg zijn van uw frauduleuze en bedrieglijke verklaringen – niet kennelijk onredelijk is. In het kader van een beroepsprocedure tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten, die genomen werd voor een persoon wiens internationale beschermingsstatus ingetrokken werd aangezien de betrokkene tijdens zijn verzoek om internationale bescherming doelbewust had achtergehouden dat hij reeds internationale bescherming genoot in een andere Lidstaat, was de RVV bij arrest nr. 267 449 (rolnummer 266 760) van 28/01/2022 van oordeel dat: “De banden die verzoeker gedurende drieënhalf jaar in België heeft opgebouwd zijn immers vergelijkbaar met de banden die verzoeker in dezelfde periode in Griekenland had kunnen opbouwen indien hij het feit dat hij aldaar reeds een beschermingsstatus had, niet had verzwegen. Verder blijkt ook aan de hand van de in de bestreden beslissing besproken elementen dat de banden in België niet van die aard zijn dat hij zijn leven in Griekenland niet opnieuw zal kunnen opbouwen (RVV 266 760, pagina 10).”

Vanuit deze redenering van de RVV kan de DVZ dan ook stellen dat de eventuele banden die u in België heeft opgebouwd, slechts vergelijkbaar zijn met de banden die u verder in Turkije had kunnen opbouwen, indien u niet moedwillig valse verklaringen had afgelegd bij de Belgische autoriteiten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Bovendien is er in uw hoofde sprake van meer banden met Turkije dan in bovenvermelde zaak, waarbij de persoon slechts internationale bescherming genoot in een andere Lidstaat. DVZ wijst er immers op dat u de Turkse nationaliteit heeft en dat u vóór uw komst naar België reeds geruime tijd in Turkije heeft gewoond. Volgens uw verklaringen spreekt u deels Turks, heeft u er gewerkt en heeft u er een uitgebreid familiaal netwerk, namelijk uw echtgenote en vier kinderen. Daartegenover bent u in België niet tewerkgesteld en volgde u enkel taallessen. Uw familiaal netwerk in België bestaat uit één meerderjarige zoon die legaal in België verblijft en twee meerderjarige kinderen die eveneens het voorwerp uitmaken van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, gezien zij eveneens de Turkse nationaliteit hebben.

Derhalve is het in uw hoofde evenmin kennelijk onredelijk om te stellen dat de banden in België niet van die aard zijn dat u deze in Turkije niet opnieuw zal kunnen opbouwen. Derhalve stelt de DVZ vast dat de eventuele banden die u in de Belgische samenleving heeft opgebouwd slechts het gevolg zijn van de valse verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en dat deze niet hechter zijn dan de banden die u met de Turkse samenleving had kunnen opbouwen gedurende de voorbije periode.

Bijgevolg staat vast dat u uw verblijfsrecht in België geopend heeft op basis van bedrieglijke verklaringen. De vluchtelingenstatus op basis waarvan u uw verblijfsrecht heeft geopend in België werd inmiddels ingetrokken en dient bijgevolg geacht te worden als nooit te hebben bestaan. Het loutere feit dat u verklaarde dat u in België taalcursussen heeft gevolgd, is onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht te rechtvaardigen. Derhalve wordt op heden krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 uw verblijfsrecht beëindigd en wordt u krachtens 7, eerste lid, 1° en 13°, van de wet van 15 december 1980 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt eveneens rekening gehouden met de eventuele gevolgen van deze beslissingen voor u en uw familieleden. We herhalen dat u op 11/03/2024 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd werd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u verklaard dat op dat ogenblik uw echtgenote in Turkije verbleef met vier van uw kinderen. Uit de leeftijd van deze kinderen blijkt dat u op heden twee meerderjarige kinderen en twee minderjarige kinderen in Turkije heeft. Daarnaast verklaarde u dat u met twee meerderjarige kinderen in 2022 naar België bent gereisd en dat een meerderjarig kind al sinds 2015 in België verblijft. In totaal heeft u dus zeven kinderen.

In het kader van het hoorrecht heeft uw raadsman verklaard dat uw meerderjarige zoon nog steeds over de vluchtelingenstatus beschikt en in België verblijft. Dienaangaande wijst DVZ erop dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige

kinderen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Uw advocaat verwees in haar brief louter naar zijn aanwezigheid. Hieruit kan dus niet blijken dat er thans sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid.

Wat uw twee andere meerderjarige kinderen in België betreft, wijst DVZ er vooreerst op dat deze evenmin tot uw gezinskern behoren. Bovendien wijst DVZ erop dat beide kinderen eveneens over de Turkse nationaliteit beschikken en dat zij eveneens het voorwerp uitmaken van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat derhalve vast dat u geen gezinsleven onderhoudt in België.

Het staat wel vast dat er met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen sprake kan zijn van een gezinseenheid. DVZ stelt dan ook vast dat bij het nemen van deze beslissingen en een terugkeer naar Turkije – het land waarvan u de nationaliteit geniet – de gezinseenheid herenigd wordt. Bovendien stelt DVZ vast dat u reeds duidelijk de wens heeft geuit om herenigd te worden met uw in Turkije verblijvende gezins- en familieleden. Na de erkenning van de vluchtelingenstatus werd door uw echtgenote en uw kinderen immers een visumaanvraag voor gezinshereniging ingediend. Deze aanvragen werden door DVZ echter geweigerd gezien uw vluchtelingenstatus inmiddels door het CGVS ingetrokken werd. Gezien op heden ook uw verblijfsrecht in België beëindigd wordt, kan u het niet aannemelijk maken dat deze hereniging in België zou kunnen plaatsvinden. DVZ dient bijgevolg vast te stellen dat er geen familiale beletsels zijn voor het nemen van deze beslissingen. Bij een terugkeer naar Turkije wordt u immers herenigd met uw gezins- en familieleden.

Wat uw medische situatie betreft, herhaalt DVZ dat u in het kader van het hoorrecht uitgenodigd werd om alle informatie aan te brengen die het nemen van deze beslissingen zouden kunnen beïnvloeden. In het kader daarvan werd een medisch attest (dd. 26/03/2024) van uw huisarts neergelegd waaruit blijkt dat u last heeft van een hoge bloeddruk en suikerziekte. Uit dit attest kan echter geenszins blijken dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan, noch welke medicatie u zou moeten nemen. DVZ dient bijgevolg te concluderen dat uit dit attest niet kan blijken dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, merkt DVZ op dat uw raadsman in het kader van het hoorrecht geen enkel element aanhaalt waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Turkije.

Dienaangaande wijst DVZ erop dat uit het arrest van de RVV blijkt dat u in het bezit bent van een Turks paspoort, geldig van 31/12/2019 tot 31/12/2029 en een Turkse identiteitskaart, geldig tot 28/12/2028. Op beide documenten staat de Turkse nationaliteit vermeld. Derhalve staat het vast dat u naast de Syrische nationaliteit eveneens over de Turkse nationaliteit beschikt.

Nergens uit uw dossier kan blijken dat u enige gegronde vrees ten aanzien van Turkije zou hebben. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u enkel uw vrees voor Syrië aangehaald. Als reden voor uw vertrek uit Turkije verwees u naar de algemene levensomstandigheden en racisme. Dienaangaande wijst DVZ erop dat de loutere verwijzing naar deze zaken onvoldoende is om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Daarnaast wijzen we erop dat u op 13/06/2023 door het CGVS uitgenodigd werd voor een persoonlijk gehoor in het kader van een eventuele intrekking van uw vluchtelingenstatus gezien bleek dat u eveneens over de Turkse nationaliteit beschikt. U heeft echter geen gevolg gegeven aan deze uitnodiging, wat slechts kan aantonen dat u geen actuele vrees heeft voor Turkije. Bovendien maakt u het hierdoor de Belgische asieldiensten onmogelijk om een onderzoek uit te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het komt immers aan u toe om uw medewerking te verlenen aan het CGVS en DVZ in het kader van de evaluatie van uw nood aan internationale bescherming.

Concluderend kan gesteld worden dat u bij DVZ geen elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat een terugkeer naar en een hervestiging in Turkije een schending van artikel 3 EVRM zouden inhouden. DVZ is er zich wel van bewust dat het nemen van deze beslissingen gepaard kan gaan met een zekere hardheid. We wijzen er echter op dat u de volledige verantwoordelijkheid draagt voor de eventuele negatieve gevolgen van deze beslissingen. U heeft doelbewust de Belgische asieldiensten misleid door het achterhouden van uw Turkse nationaliteit en derhalve uw verblijfsrecht geopend op basis van bedrieglijke verklaringen. Op het ogenblik dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming valse verklaringen heeft afgelegd, kon u redelijkerwijs verwachten dat dit gevolgen kon hebben voor uw internationale beschermingsstatus en bijgevolg uw verblijfsrecht indien de Belgische asielinstanties op de hoogte zouden worden gesteld van deze fraude. Bovendien herhalen we dat u het niet heeft aannemelijk gemaakt dat uw banden met de Belgische samenleving hechter zouden zijn dan de banden die u met Turkije heeft en die u daar had kunnen opbouwen in tussentijd. We herhalen dat u in Turkije wel tewerkgesteld was en dat uw echtgenote daar verblijft met uw minderjarige kinderen.

Tot slot stelt DVZ vast dat uw raadsman in het kader van het hoorrecht verwees naar het feit dat er tegen de beslissing van de RVV van 26/02/2024 een verzoekschrift werd ingediend bij de Raad van State. DVZ wijst er echter op dat het indienen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft op het arrest van de RVV van 26/02/2024. Derhalve werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 en kan uw verblijfsrecht beëindigd worden met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Derhalve wordt krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u artikel 7, eerste lid, 1° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissingen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Op 4 juli 2024 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), deze beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

Op 4 juli 2024 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op van vier jaar (bijlage 13sexies).

2. Betreffende de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen de beslissing van 8 april 2024 waarbij het verblijf wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten- slechts ontvankelijk is indien ook bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 4 juli 2024 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan verzoeker

werd ter kennis gebracht op 4 juli 2024, maakt de verwijdering van verzoeker imminent nu zij de vasthouding van verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft op 9 juli 2024 bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 4 juli 2024 ingediend. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 315 767, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. De ontvankelijkheid ratione temporis van de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt niet betwist.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast. Het uiterst dringend karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt door verweerder niet betwist.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

Bijgevolg worden de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bij hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. Verzoeker heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, §2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de voorwaarde van het ernstig middel

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift, waarbij hij de schorsing van de in casu bestreden beslissingen vraagt, zijn middel uiteen als volgt:

"OVERWEGENDE dat, onder voorbehoud van eventueel algemeen geldend voorbehoud, onder voorbehoud van nadere toelichting en onder voorbehoud van overlegging van het administratief dossier binnen de in artikel 39/72 van de wet van 15.12.1980 gestelde termijn, de reden(en) voor de gevraagde nietigverklaring van het besluit als volgt is (zijn):

Aangevoerde middelen: schending van de artikelen 11, 55/3/1 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "wet van 15.12.1980"), artikel 54 van het koninklijk besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "koninklijk besluit van 08.10.1981"), schending van artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: "EVRM"). 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "koninklijk besluit van 08.10.1981");

De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren, alsook van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur dat de wederpartij verplicht tot een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak.

IN DEZE :

DAT artikel 55/3/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

« § 1. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken wanneer de vreemdeling, bij een definitieve veroordeling wegens een bij zonder ernstig misdrijf, een gevaar vormt voor de samenleving of wanneer er redelijke gronden zijn om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

§ 2 Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in 1° van een vreemdeling die uitgesloten is of uitgesloten had moeten worden in toepassing van artikel 55/2; 2° van een vreemdeling wiens status is erkend op grond van feiten die hij op gewijzigde wijze heeft voorgesteld of die hij heeft verzwegen, valse verklaringen of valse of vervalste documenten die doorslaggevend waren voor de erkenning van de status, of aan een vreemdeling wiens persoonlijk gedrag nadien aantoon dat hij geen vrees voor vervolging heeft.

§ 3 Bij de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig § 1 of § 2, 1°, spreekt de commissaris-generaal zich in het kader van zijn beslissing uit over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. »

OVERWEGENDE dat § 2, 2° van voormelde bepaling bepaalt dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken van vreemdelingen wier persoonlijk gedrag nadien aantoon dat zij geen vrees hebben voor vervolging.

OVERWEGENDE dat het CGVS in zijn beslissing heeft geoordeeld dat verzoeker de Turkse nationaliteit had.

Deze beslissing werd aangevochten omdat er geen aanwijzingen waren dat verzoeker de Turkse nationaliteit had.

dat met betrekking tot de verplichting van de administratieve autoriteit krachtens de wet van 29.07. 1991 betreffende de verplichting tot formele motivering van administratieve handelingen, waarvan de schending in het beroep wordt aangevoerd, is het vaste administratieve rechtspraak dat deze verplichting weliswaar geenszins de verplichting inhoudt om elk van de door rekwirant aangevoerde elementen in detail te weerleggen, maar wel de verplichting inhoudt om rekwirant in kennis te stellen van de redenen die aan de bestreden handeling ten grondslag hebben gelegen en dit te doen in de vorm van een motivering die, zij het impliciet maar zeker, antwoordt op de wezenlijke argumenten van rekwirant. De rechtspraak leert ook dat de verplichting van het bestuursorgaan om een formele motivering te geven, de adressaat van het besluit in staat moet stellen om de gronden waarop het is gebaseerd te kennen, door de redenering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig aan te geven, zodat de betrokkene er in voorkomend geval in het kader van een beroep tegen kan opkomen en de bevoegde rechter zijn toezicht op dit punt kan uitoefenen.

dat het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de Administratie de administratieve beslissingen die zij voornemens is te nemen, zorgvuldig voorbereidt, wat met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten.

De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat :

"Wanneer de Autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt, is zij verplicht deze uit te oefenen, hetgeen met name vereist dat zij een specifiek en alomvattend onderzoek verricht; (...). Als haar een dergelijke bevoegdheid wordt verleend, is dat juist omdat van haar wordt verwacht dat zij rekening houdt met de omstandigheden van elk geval (...)" (CE, arrest nr. 115.290 van 30.01.2003)

EN DAT :

"Om met volledige kennis van zaken uitspraak te kunnen doen, moet de bevoegde autoriteit de feiten nauwgezet onderzoeken, de informatie verzamelen die nodig is om de beslissing te nemen en rekening houden met alle elementen in het dossier (...)" (CE, arrest nr. 190.517 van 16. 02.2009).

dat verzoeker in casu een brief aan de vreemdelingendienst heeft gezonden waarin hij zijn integratie in België uiteenzet en bewijsstukken bijvoegt.

dat uit het dossier van verzoeker duidelijk verschillende essentiële elementen naar voren zijn gekomen die een beslissing tot beëindiging van het verblijf in de weg staan, maar dat de wederpartij daarmee geen rekening heeft gehouden.

dat het beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de wederpartij de administratieve besluiten die zij voornemens is te nemen zorgvuldig voorbereidt, en de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten.

dat het bestuursorgaan nauwgezet onderzoek moet verrichten en de informatie moet verzamelen die nodig is om tot zijn beslissing te komen.

dat de wederpartij duidelijk geen rekening houdt met de factoren en alle elementen die het behoud van het verblijfsrecht van verzoeker rechtvaardigen. Verzoeker heeft aangetoond dat hij in België is geïntegreerd en dat hij een privé- en gezinsleven heeft.

dat verzoeker documenten heeft overgelegd waaruit zijn integratie in de Belgische samenleving blijkt, waarmee onvoldoende rekening is gehouden dat de wederpartij haar beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd, aangezien zij duidelijk geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden van de zaak.

DAT de aanvrager Nederlandse taalcursussen heeft gevolgd en een schoolbezoekcertificaat heeft overgelegd.

DAT hij ook gezondheidsproblemen heeft gemeld.

Dat hij profiteert van de aanwezigheid van zijn zoon in België.

OVERWEGENDE dat de wederpartij niet heeft aangetoond dat zij al deze elementen in overweging heeft genomen en derhalve geen motivering heeft gegeven in overeenstemming met de beginselen van de wet van 29 juli 1991.

dat uit de beslissing niet blijkt dat de wederpartij de inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker in beginsel of op evenredige wijze in overweging heeft genomen.

dat artikel 1 van voornoemd verdrag bepaalt dat de staten "aan een ieder die onder hun rechtsmacht valt, de in titel I van dit verdrag omschreven rechten en vrijheden" waarborgen.

dat de lidstaten en al hun staatsentiteiten, met inbegrip van hun overheidsadministratie, zich ervan moeten onthouden een negatieve invloed uit te oefenen op dit privé- en gezinsleven.

DAT artikel 8 van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven beschermt, maar ook het recht op eerbiediging van het privé-leven. De overheid moet ervoor waken dit privé- en gezinsleven te verstoren of negatief te beïnvloeden.

dat, wanneer een risico op schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt ingeroepen, eerst moet worden onderzocht of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden.

In casu blijkt uit het administratieve dossier dat verzoeker wel degelijk een effectief privé- en gezinsleven leidt in BELGIË.

Dat hij ook talrijke inspanningen heeft geleverd om zich naar behoren in België te integreren.

DAT verzoeker zich perfect heeft aangepast aan de Belgische samenleving.

DAT verzoeker van mening is dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht geen billijk evenwicht is in de zin van artikel 8 EVRM en voor hem nadelige gevolgen heeft met betrekking tot de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

dat er in casu duidelijk sprake is van inmenging, aangezien de naleving van het genomen besluit het risico met zich brengt dat zij van haar zoon wordt gescheiden

Het lijdt geen twijfel dat zijn privé- en gezinsleven moet worden gewaarborgd en in aanmerking moet worden genomen bij alle beslissingen die hem betreffen.

Dientengevolge schendt de wederpartij het algemene evenredigheidsbeginsel, voor zover zij de noodzaak van dit besluit niet aantoont en evenmin aantoont dat zij de betrokken belangen tegen elkaar heeft afgewogen, hoewel de noodzakelijkheidscriteria duidelijk impliceren dat de inmenging berust op een dwingende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel.

dat de beslissing om een verblijfsvergunning te beëindigen niet kan prevaleren boven de beslissing om na te gaan of die maatregel kan leiden tot een schending van een in BELGIË erkend en/of rechtstreeks geldend grondrecht.

OVERWEGENDE bovendien dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

"Bij het nemen van het besluit tot verwijdering houdt de minister of zijn afgevaardigde rekening met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

dat uit de motivering van het besluit blijkt dat de wederpartij geen belangenafweging heeft verricht en niet heeft uitgelegd waarom de inmenging in het privéleven, het sociale leven en het gezinsleven van verzoeker in casu een maatregel vormt die noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economische welzijn van het land, de verdediging van de orde, de voorkoming van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de persoonlijke rechten van anderen.

DAT artikel 7 van de wet van 15.12.1980 alleen in uitzonderlijke gevallen kan worden gebruikt.

DAT artikel 7, zoals gewijzigd door de Wet van 19.07.2008, geen enkele verplichting oplegt.

DAT de Wet van 15.12.1980 de tegenpartij toelaat om in bepaalde specifieke gevallen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, maar dat dit geenszins een verplichting is.

dat de tegenpartij in haar administratieve beslissing verplicht was nauwgezet onderzoek te verrichten en de nodige informatie te verzamelen om tot haar beslissing te komen.

dat het volgens de rechtspraak van het Hof aan de lidstaat is om het nationale recht niet alleen uit te leggen op een wijze die in overeenstemming is met de rechten van de Unie, maar er ook voor te zorgen dat hij zich niet baseert op een uitlegging die in strijd zou zijn met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van het recht van de Unie (zie de arresten van 06..11.2003, NINTQV, Jurispr. biz. 11.2003, NINTQVIST, CJCE, C101/01, overweging 26, 26.06.2007, Ordre des Barreaux francophones et germanophones, CE 305/05, overweging 28).

dat de formele motiveringsplicht van verweerder de adressaat van de beschikking in staat moet stellen de gronden te kennen waarop de beschikking is gebaseerd, zonder dat verweerder verplicht is deze gronden toe te lichten, maar dat uit het administratieve dossier en de bestreden beschikking niettemin duidelijk moet blijken dat deze laatste in het onderhavige geval rekening heeft gehouden met alle voormelde elementen.

OVERWEGENDE dat artikel 13 van het EVRM als volgt luidt:

"Een ieder Wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook al is de schending begaan door personen die in een officiële hoedanigheid handelen".

In casu zou verzoekers deportatie hem de daadwerkelijke uitoefening van zijn recht op een rechtsmiddel ontnemen.

dat het bijgevolg aan de Belgische Staat toekomt om verzoeker de behandeling van het onderhavige beroep en van het beroep dat hij bij de Raad van State heeft ingesteld, te garanderen.

DAT hij, indien hij wordt uitgewezen, alle belang bij zijn beroep zal verliezen.

dat verzoeker overeenkomstig artikel 13 EVRM aantoont dat de rechten en vrijheden erkend in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geschonden zijn.

DAT de schending van artikel 13 EVRM derhalve gegrond is."

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 11, 55/3/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker citeert artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet en wijst op §2, 2° dat bepaalt dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken indien de status werd erkend op grond van feiten die hij op gewijzigde wijze heeft voorgesteld of die hij heeft verzwegen. Het CGVS heeft in de beslissing geoordeeld dat verzoeker de Turkse nationaliteit heeft (naast de Syrische). Verzoeker heeft die beslissing voor de Raad aangevochten, omdat er volgens hem geen aanwijzingen waren dat verzoeker de Turkse nationaliteit had.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en wijst erop dat een brief aan de gemachtigde werd verzonden, waarin zijn integratie in België werd uiteengezet en bewijsstukken werden gevoegd. Volgens verzoeker blijken er duidelijk verschillende elementen die een beëindiging van verblijf in de weg staan en waarmee de gemachtigde geen rekening heeft gehouden. Zo wees verzoeker op zijn integratie en privé- en gezinsleven. Met de stukken die wijzen op zijn integratie, zijnde het feit dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd en een schoolbezoekcertificaat, is niet voldoende rekening gehouden. Verzoeker heeft ook gezondheidsproblemen gemeld en de aanwezigheid van zijn zoon in België. Nu niet met al deze gegevens is rekening gehouden, is de formele motiveringsplicht geschonden.

Verder heeft de gemachtigde het privé- en gezinsleven niet op een evenredige wijze in overweging genomen. Volgens verzoeker blijkt dat hij in België een privé- en gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft het privéleven stelt hij dat hij talrijke integratie-inspanningen heeft geleverd en dat hij perfect aangepast is aan de samenleving. Wat betreft het gezinsleven wijst hij op het feit dat zijn zoon in België is en hij door de bestreden beslissing van hem dreigt gescheiden te worden. Volgens verzoeker ligt een schending van het evenredigheidsbeginsel voor, aangezien de noodzaak van het besluit niet is aangetoond en de belangen niet tegen elkaar zijn afgewogen.

Vervolgens wijst verzoeker op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt hij wederom dat geen belangenafweging werd verricht en de gemachtigde niet heeft uitgelegd waarom de inmenging in zijn privéleven, sociaal leven en gezinsleven noodzakelijk is voor onder meer de verdediging van de openbare orde. Enkel in uitzonderlijke gevallen kan artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden gebruikt en die bepaling legt geen enkele verplichting op. Een lidstaat is volgens het Hof van Justitie verplicht om het recht niet alleen uit te leggen op een wijze die in overeenstemming is met de rechten van de Unie, maar die uitlegging mag ook niet strijdig zijn met de beschermde grondrechten of algemene rechtsbeginselen van de Unie.

Tot slot citeert verzoeker artikel 13 van het EVRM, voert hij er de schending van aan en stelt hij dat zijn deportatie hem de daadwerkelijke uitoefening van zijn recht op een rechtsmiddel ontnemt. De behandeling van het huidige beroep en van het hangende beroep bij de Raad van State moet door de Belgische staat worden gegarandeerd. Indien hij zou worden verwijderd, zou hij immers zijn belang bij zijn beroep verliezen. Hij concludeert dat hij heeft aangetoond dat de rechten en vrijheden, erkend in het EVRM, geschonden zijn.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit niet toelicht. Deze onderdelen van het enig middel zijn dan ook prima facie onontvankelijk. Ten overvloede stipt de Raad aan dat thans een gedwongen terugkeer naar Turkije wordt beoogd door de gemachtigde, terwijl verzoeker in het verleden door het CGVS werd erkend als vluchteling in het licht van een gegronde vrees voor vervolging in Syrië. Wat betreft artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit is dit enkel van toepassing in geval van een beëindiging van een verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde op grond van de artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de Vreemdelingenwet (bijlage 21), hetgeen thans niet aan de orde is, aangezien de beëindiging steunt op artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, dat bepaalt dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken als de vreemdeling werd erkend op feiten die hij heeft verzwegen, wijst de Raad erop dat hij zich reeds bij arrest nr. 302 198 van 26 februari 2024 over de intrekking van de vluchtelingenstatus door het CGVS heeft uitgesproken en daarin heeft gesteld: *“In acht genomen wat voorafgaat, kan niet anders dan besloten worden dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn nationaliteit wat een element was dat doorslaggevend is geweest voor zijn erkenning als vluchteling. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal heeft, rekening houdend met het feit dat verzoeker niet is ingegaan op zijn bijkomend verhoor, hiervoor geen geldige reden heeft gegeven en evenmin schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status heeft meegedeeld, op goede grond vastgesteld dat er geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus.”* De Raad leest eveneens in dit arrest: *“De commissaris-generaal heeft stukken gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker in het bezit is van zowel een Turks paspoort, geldig van 31 december 2019 tot 31 december 2029 als een Turkse identiteitskaart, geldig tot 28 december 2028. Op beide documenten staat de “Turkse nationaliteit” vermeld. Daarnaast blijkt ook zijn zoon en echtgenote in bezit te zijn van Turkse identiteitsdocumenten, die als nationaliteit ook “Turks” bevatten (AD CGVS, landeninformatie, stavingstukken bewijs Turkse nationaliteit, verzoeker + familieleden). Verzoeker heeft nochtans tijdens zijn verzoek om internationale bescherming verklaard dat hij enkel over de Syrische nationaliteit beschikt, dat hij Syrië heeft verlaten in maart 2015 en dat hij vervolgens tot 1 september*

2022 in Turkije heeft verbleven, waar overigens zijn echtgenote en vier kinderen verblijven (AD CGVS, Verklaring DVZ 25.10.2022 punten 6a, 16a, 17)."

Ook al heeft verzoeker een cassatieberoep ingediend tegen dit arrest bij de Raad van State, kan de Raad zich thans niet opnieuw uitspreken over de opgeworpen schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is niet de rechtsgrond van een van de thans bestreden beslissingen. Bovendien kan de gemachtigde gevolgd worden waar hij stelt dat het indienen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft (zie het artikel 17 iuncto 14, §§ 1, 2 en 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973).

Thans steunen de bestreden beslissingen respectievelijk op artikel 11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten op artikel 7, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. Anders dan verzoeker aanvoert, valt de huidige beslissing tot beëindiging van verblijf buiten het toepassingsgebied van artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin de schorsende beroepen in het annulatiecontentieux worden opgesomd, omdat het niet ressorteert onder artikel 39/79, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf steunt immers niet op artikel 11, §1 of 2, maar wel op artikel 11, §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11 §3 , tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Artikel 7, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

Zoals uit artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt, moet de gemachtigde alvorens het verblijfsrecht te beëindigen, na intrekking van de vluchtelingenstatus door het CGVS, rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In dat kader werd verzoeker uitgenodigd door de gemachtigde om stukken voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een schrijven van zijn raadsman aan de gemachtigde heeft gericht waarin wordt gesteld dat hij goed geïntegreerd is, cursussen Nederlands volgt, een schoolbezoekcertificaat voorlegt, evenals een medische verklaring. Verzoeker wees ook op zijn zoon met verblijfsrecht in België. Verzoeker heeft dit gestaafd met een attest van zijn arts waarin wordt vastgesteld dat verzoeker lijdt aan hoge bloeddruk en suikerziekte en met een schoolattest waarin melding wordt gemaakt dat hij Nederlandse taallessen volgt.

Uit eenvoudige lezing van de uitgebreid gemotiveerde eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met die elementen wel heeft rekening gehouden.

Aangaande de taallessen motiveert de gemachtigde als volgt:

“Dienaangaande wijst DVZ erop dat het feit dat u goed geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving enkel moet blijken uit het feit dat u Nederlandse taallessen volgt. U legde geen verdere bewijzen van integratie neer, noch een attest van inburgering of inspanningen tot tewerkstelling. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen in België, slechts enkele aspecten zijn die blijken kunnen geven van integratie. Het behoort immers tot een normale attitude dat u tijdens regelmatig verblijf van 1,5 jaar een officiële landstaal leerde en een inburgeringscursus volgde. Bovendien wijzen we erop dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.”

Aangaande de medische elementen motiveert de gemachtigde als volgt:

“Wat uw medische situatie betreft, herhaalt DVZ dat u in het kader van het hoorrecht uitgenodigd werd om alle informatie aan te brengen die het nemen van deze beslissingen zouden kunnen beïnvloeden. In het kader daarvan werd een medisch attest (dd. 26/03/2024) van uw huisarts neergelegd waaruit blijkt dat u last heeft van een hoge bloeddruk en suikerziekte. Uit dit attest kan echter geenszins blijken dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan, noch welke medicatie u zou moeten nemen. DVZ dient bijgevolg te concluderen dat uit dit attest niet kan blijken dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Bijgevolg zijn er geen medische beletsels voor het nemen van deze beslissingen.”

Aangaande de zoon die verzoeker in België heeft, motiveert de gemachtigde als volgt:

“Volgens uw verklaringen spreekt u deels Turks, heeft u er gewerkt en heeft u er een uitgebreid familiaal netwerk, namelijk uw echtgenote en vier kinderen. Daartegenover bent u in België niet tewerkgesteld en volgde u enkel taallessen. Uw familiaal netwerk in België bestaat uit één meerderjarige zoon die legaal in België verblijft en twee meerderjarige kinderen die eveneens het voorwerp uitmaken van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, gezien zij eveneens de Turkse nationaliteit hebben.

Derhalve is het in uw hoofde evenmin kennelijk onredelijk om te stellen dat de banden in België niet van die aard zijn dat u deze in Turkije niet opnieuw zal kunnen opbouwen. Derhalve stelt de DVZ vast dat de eventuele banden die u in de Belgische samenleving heeft opgebouwd slechts het gevolg zijn van de valse verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en dat deze niet hechter zijn dan de banden die u met de Turkse samenleving had kunnen opbouwen gedurende de voorbije periode.”

En verder:

“In het kader van het hoorrecht heeft uw raadsman verklaard dat uw meerderjarige zoon nog steeds over de vluchtelingenstatus beschikt en in België verblijft. Dienaangaande wijst DVZ erop dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, zonder dat er bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Uw advocaat verwees in haar brief louter naar zijn aanwezigheid. Hieruit kan dus niet blijken dat er thans sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid.

Wat uw twee andere meerderjarige kinderen in België betreft, wijst DVZ er vooreerst op dat deze evenmin tot uw gezinskern behoren. Bovendien wijst DVZ erop dat beide kinderen eveneens over de Turkse nationaliteit beschikken en dat zij eveneens het voorwerp uitmaken van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat derhalve vast dat u geen gezinsleven onderhoudt in België.

Het staat wel vast dat er met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen sprake kan zijn van een gezinseenheid. DVZ stelt dan ook vast dat bij het nemen van deze beslissingen en een terugkeer naar Turkije – het land waarvan u de nationaliteit geniet – de gezinseenheid herenigd wordt. Bovendien stelt DVZ vast dat u reeds duidelijk de wens heeft geuit om herenigd te worden met uw in Turkije verblijvende gezins- en familieleden. Na de erkenning van de vluchtelingenstatus werd door uw echtgenote en uw kinderen immers een visumaanvraag voor gezinshereniging ingediend. Deze aanvragen werden door DVZ echter geweigerd gezien uw vluchtelingenstatus inmiddels door het CGVS ingetrokken werd. Gezien op heden ook uw verblijfsrecht in België beëindigd wordt, kan u het niet aannemelijk maken dat deze hereniging in België zou kunnen plaatsvinden. DVZ dient bijgevolg vast te stellen dat er geen familiale beletsels zijn voor het

nemen van deze beslissingen. Bij een terugkeer naar Turkije wordt u immers herenigd met uw gezins- en familieleden.”

Uit het voorgaande blijkt alvast dat de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet prima facie niet is geschonden.

Waar verzoeker ingaat op zijn privé- en gezinsleven, onderzoekt de Raad dit in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dat bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het aangevoerde privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151;

EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term 'privéleven' (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

In casu heeft verzoeker wat betreft het privéleven, zoals de gemachtigde motiveert niet meer aangehaald dan zijn verblijf sedert september 2022 en het feit dat hij taalcursussen heeft gevolgd. Anders dan verzoeker aanvoert, kan de Raad niet volgen dat hieruit een perfecte integratie blijkt of dat hij talrijke integratie-inspanningen zou geleverd hebben en perfect zou aangepast zijn aan de samenleving. De Raad volgt de gemachtigde dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen in België slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie, dat het een normale attitude is dat men tijdens regelmatig verblijf tracht een officiële landstaal te leren en dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaams Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Er blijkt geen diepgaande verankering. Verder heeft de gemachtigde de integratie-inspanningen niet op kennelijk onredelijke wijze afgewogen tegen het feit dat het CGVS (en de Raad in zijn voornoemd arrest) vaststelde dat verzoeker de vluchtelingenstatus initieel opende op basis van het achterhouden van de Turkse nationaliteit. Verder stipte de gemachtigde ook aan dat verzoeker verklaarde zeven jaar in Turkije te hebben gewoond, deels Turks te kunnen spreken, er gewerkt te hebben en er een familiaal netwerk te hebben. De gemachtigde heeft prima facie niet op kennelijk onredelijke, noch disproportionele wijze geoordeeld dat de banden in België niet van die aard zijn dat hij deze in Turkije niet opnieuw zal kunnen opbouwen.

In de mate dat een beschermingswaardig privéleven in België moet aangenomen worden, is de Raad van oordeel dat de gemachtigde wel is overgegaan tot een redelijke belangenafweging of proportionaliteitstoets.

Aangaande het aangehaalde gezinsleven, wijst verzoeker op het feit dat hij van zijn zoon riskeert gescheiden te worden. Het betreft in casu een meerderjarige zoon met verblijfsrecht in België.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Bijgevolg kon de gemachtigde prima facie op rechtmatige wijze motiveren dat de advocaat in het schrijven wel gewezen heeft op de aanwezigheid van de meerderjarige zoon met verblijfsrecht, maar dat hieruit dus niet kan blijken dat er thans sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid. Aangaande de overige meerderjarige kinderen in België, kon de gemachtigde eveneens prima facie rechtmatig aanstippen dat beide kinderen volgens het CGVS eveneens over de Turkse nationaliteit beschikken en dat zij eveneens het voorwerp uitmaken van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder blijkt dat verzoeker de motieven niet betwist van de gemachtigde waar hij motiveert dat verzoeker nog een echtgenote en (naast meerderjarige) ook twee minderjarige kinderen heeft in Turkije waarmee wel een beschermingswaardig gezinsleven wordt vermoed. Op het eerste zicht kan de gemachtigde rechtmatig motiveren dat een terugkeer naar Turkije de gezinseenheid juist ten goede komt. Des te meer nu de gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker reeds de wens heeft geuit om herenigd te worden met zijn in Turkije verblijvende gezins- en familieleden. Na de erkenning van de vluchtelingenstatus werd immers door verzoeker zijn echtgenote en de kinderen een visumaanvraag voor gezinshereniging ingediend, die evenwel werden geweigerd omdat de vluchtelingenstatus inmiddels door het CGVS ingetrokken werd. Zoals gezegd, laat verzoeker deze motieven ongemoeid in zijn verzoekschrift. Anders dan hij stelt, neemt de Raad prima facie aan dat dit een evenredige en niet disproportionele belangenafweging inhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, citeert verzoeker artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde moet bij het nemen van een verwijderingsbesluit, rekening houden met het belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat de gemachtigde dat ook op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft gedaan. Anders dan verzoeker stelt, heeft de gemachtigde juist een uitgebreide belangenafweging gemaakt, waarbij rekening is gehouden met alle kinderen van verzoeker, zowel de meerderjarige in België als de meerderjarige en minderjarige in Turkije, met zijn echtgenote in Turkije, met zijn gezondheidstoestand en met zijn gezinsleven.

Waar verzoeker stelt dat enkel in uitzonderlijke gevallen artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan gebruikt worden en die bepaling geen enkele verplichting oplegt, kan de Raad niet volgen. Artikel 7 legt juist, tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag er zich tegen verzetten, in vele gevallen in principe een verplichting op om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, meer bepaald in de in artikel 7, eerste lid 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen. In casu heeft de gemachtigde zich onder meer gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° dat verwijst naar de situatie waarin de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoeker betwist niet dat hij niet langer over de nodige verblijfsdocumenten beschikt. De Raad kan verzoeker wel volgen waar hij stelt dat de staat het nationale recht niet in strijd met de beschermde grondrechten of algemene rechtsbeginselen van de Unie mag uitleggen of toepassen. Dat blijkt in casu evenwel niet.

Tot slot stipt de Raad aan dat artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen en aangetoond (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien geen verdedigbare grief in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kon worden weerhouden door de Raad, kan dit ook geen aanleiding geven tot een schending van artikel 13 van het EVRM (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Waar verzoeker stelt dat eerst de behandeling van huidig beroep moet worden gegarandeerd, blijkt dat verzoeker middels de techniek van de voorlopige maatregelen zoals voorzien in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, de versnelde behandeling van zijn schorsingsberoep heeft bekomen tegen de thans bestreden beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, alvorens de gedwongen terugkeer naar Turkije kon uitgevoerd worden. De Raad herhaalt dat verzoeker geen vrees heeft uiteengezet ten aanzien van een terugkeer naar Turkije en dat hij niet betwist dat zijn echtgenote en minderjarige kinderen zich daar bevinden.

Waar verzoeker vervolgt dat ook de behandeling van zijn cassatieberoep door de Belgische staat zou moeten worden gegarandeerd, kan de Raad prima facie niet volgen. Zoals hoger gesteld, is dit beroep niet schorsend. Hoe dan ook heeft verzoeker thans in het licht van de gedwongen verwijdering die wordt beoogd naar Turkije al zijn grieven kunnen opwerpen in een beroep waarbij de Raad er conform artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet toe gehouden is een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd te doen, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Bijgevolg wordt prima facie geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen omdat niet is voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. MAES